

dle něhož může býti domovnický poměr zrušen z důležitých příčin i bez výpovědi. Soud zjistil, že vypovídáná přes napomenutí chovala se k vypovídající jako vlastníci domu neslušně a urážlivě a již tato okolnost je podle § 12 čís. 3 citovaného zákona důležitou příčinou ke zrušení domovnického poměru i bez výpovědi ve smyslu § 11. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a zrušil příkaz prvního soudu. D ů v o d y: Právní názor prvního soudu jest mylný ve dvou směrech. Především je příkaz podle § 567 c. ř. s. nepřipustný u smlouvy domovnické, která zakládá pracovní poměr zvláštním zákonem upravený (zák. čís. 82/20), kdežto § 567 c. ř. s. má na mysli výhradně jen smlouvy nájemné nebo pachtovní. Domovnický byt je naturální a tvoří část služebního poměru podle §§ 8, 9 cit. zák. a spolu s domovnickým poměrem lze jej vypovědět podle § 10 cit. zák. Nejde však o poměr nájemní ani o výpověď z nájmu, pouze jest v odst. 2 § 10 cit. zák. ustanoveno, že o námitkách proti takové výpovědi podaných jedná a rozhoduje se podle obdoby řízení ve věcech nájemních. Z toho však nelze nikterak vyvozovati, že by na domovnický poměr vůbec bylo lze použití ustanovení civilního řádu soudního, upravujících řízení ve věcech nájemních, zejména pak ustanovení § 567 c. ř. s. Už z toho důvodu tedy mělo býti námitkám strany žalované proti vyklizovacímu příkazu vzneseným, vyhověno. Mimo to v daném případě nešlo o smlouvu na pevnou lhůtu sjednanou, takže odpadl i další předpoklad pro použití § 567 c. ř. s., který má na mysli smlouvy, které pomínou bez předchozí výpovědi po vypršení určitého času.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

K správným důvodům napadeného rozsudku dodává se toto: Že smlouva domovnická je smlouvou služební, je vyjádřeno v samotném zákoně v § 1 zák. ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., v němž se mluví o pracovním poměru domovnickém, a podle něhož má domovník nárok na bezplatný byt (§ 8). Nemůže tudíž smlouva domovnická — pokud běží o domovnický byt podle § 8 — nikdy ani z části býti též smlouvou nájemní. Nelze proto zrušiti právní poměr v příčině užívání domovnického bytu příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujednán na určitou dobu.

Čís. 14333.

V y r o v n a c í s o u d je příslušný povolití exekuci podle výpisu ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Nd II 44/35.)

O p a č n ě: S b. n. s. čís. 13914.

N e j v y š š í s o u d rozhodl v záporném sporu o příslušnost k povolání exekuce navržené na základě potvrzeného vyrovnání a výpisu ze

seznamu přihlášek (§ 63 vyr. ř.), vzniklé mezi krajským soudem ve Z. (země historické) a okresním soudem v P. (Slovensko), že příslušný povolití exekuci je krajský soud ve Z.

D ů v o d y :

Jde o exekuce navržené na základě potvrzeného vyrovnání a výpisu ze seznamu přihlášek (§ 63 vyr. ř.). Oba vpředu jmenované soudy, krajský soud ve Z., který byl soudem vyrovnacím, i okresní soud v P., který by podle práva pro něho platného byl k výkonu exekucí povolán (§ 18 ex. zák.), prohlásily se k povolení oněch exekucí za nepříslušné. Míňení, že podle § 4 odst. 1 ex. ř. (ř. z. 79/1896) je příslušný povolití exekuci na základě výpisů ze seznamu přihlášek ve vyrovnacím řízení (§ 63 vyr. ř.) soud exekuční, nikoliv soud vyrovnací, opírá se hlavně o doslov tohoto zákonného ustanovení. Exekuční tituly podle § 63 vyr. ř. nejsou výslovně uvedeny mezi exekučními tituly vypočtenými v odst. 1 pod čís. 1 až 5; z toho se soudí, že povolení exekuce podle § 63 vyr. ř. patří mezi »všechny ostatní případy«, pro které podle čís. 6 odst. 1 je příslušný soud exekuční. Tento slovný výklad nevyhovuje však úmyslu zákona. V motivech k § 4 ex. ř. (mat. I str. 470) je tento úmysl jasně vyjádřen. Praví se tam, že příslušnost povolití exekuci byla upravena podle zásady, že rozhodování o povolení exekuce má, pokud možno, býti svěřeno soudu o věci již nejlépe informovanému a že proto byl všude tam, kde exekučnímu řízení předcházelo řízení před civilním soudem jakéhokoliv druhu, povolán k rozhodnutí o exekučním návrhu soud, který se tímto řízením obíral. Vskutku jsou v § 4 odst. 1 pod čís. 1—5 uvedeny všechny exekuční tituly, které podle tehdejšího stavu zákonodárství mohly vzejíti z činnosti řádných civilních soudů, a povolení exekuce je tam přikázáno vždy soudu, z jehož činnosti exekuční titul vyšel. Slovy § 4 odst. 1 čís. 6, že ve všech ostatních případech povoluje exekuci soud exekuční, mohou tedy býti míněny jen případy, kde nejde o exekuční tituly, vyšlé z činnosti řádného civilního soudu. I exekuční tituly podle § 63 vyr. ř. vyšly z činnosti řádného civilního soudu, proto musí podle zásad svrchu zmíněných a podle obdoby § 4 odst. 1 čís. 4 pokládán býti soud vyrovnací za příslušný povolití exekuci na základě těchto titulů. Nebylo by lze tomu rozuměti, že by vyrovnací soud neměl býti příslušný povolití exekuci podle výpisů ze seznamu přihlášek v řízení vyrovnacím, když podle výslovného předpisu § 4 odst. 1 čís. 4 povolití exekuci podle výpisů ze seznamu přihlášek v řízení konkursním je příslušný soud konkursní. Že se zákon v § 4 čís. 4 ex. ř. o těchto exekučních titulech nezmiňuje, nemůže býti rozhodným, poněvadž tyto exekuční tituly byly zavedeny teprve zákonem čís. 64/31 sb. z. a n., takže zákonodárce za vydání exekučního řádu na ně pomýšleti ani nemohl. Z úvah zcela obdobných vyložil nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. září 1933 č. j. R III 342/33 také ustanovení § 2 exek. zák. (zák. čl. LX z r. 1881) v ten smysl, že k povolení exekuce podle § 63 vyr. ř. je příslušný soud vyrovnací. Tímto výkladem dospěje se k žádoucí shodě v praxi obou právních oblastí a není třeba, aby v případech, o jaký tu jde, kde soud vyrovnací a soud exekuční nejsou v téže právní oblasti, zakročil nejvyšší soud a určil příslušný soud podle § 28 j. n. a obdoby §§ 52 a 53

zák. čl. 1/11, což by se muselo státi, kdyby se trvalo na mínění, že podle § 4 ex. ř. není soud vyrovnací příslušný exekuci povolit. Poznamenává se jen ještě, že podle § 2 ex. zák. je příslušnost vyrovnacího soudu výlučná, kdežto podle § 4 ex. ř. lze o povolení exekuce žádati nejen u soudu vyrovnacího, nýbrž za předpokladů § 4 odst. 2 ex. ř. také u soudu exekučního.

Čís. 14334.

Kdy ručí majitel domu nedílně s obcí za úraz, jež postihl chodce před jeho domem na ulici, jež nebyla osvětlena a upravena.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1935, Rv I 371/33.)

Žalobkyně utrpěla úraz spadnuvši do prohlubně před domem žalovaného Františka B. vzniklé vykopávkou při zařizování chodníku. Odkopávku tu provedl stavitel domu žalovaného Františka B. z jeho příkazu. K úrazu došlo v noci. Ulice osvětlena nebyla. Proti žalobě namítl žalovaný, že podle § 19 městského stavebního řádu záleží na obci, aby podle postupu, jakým se pozemky zastavují, zařídila, čeho je třeba k úpravě nových ulic, zejména je obec také povinna novou třídu nebo ulici osvětlovati a dláždit, po případě jinak upravit. Kdo parceluje, nemá kromě toho, že je mu postoupiti pozemek na ulici, dále žádné jiné pozitivní povinnosti. Na obci tedy záleží, aby postoupený pozemek upravila. Nebylo tedy povinností majitele domu starati se o řádné osvětlení ulice neb její urovnání nebo zabezpečení ohražením nebezpečných míst zábradlím nebo podobně. To bylo výhradní povinností obce. **N i ž š í s o u d y** uznaly žalobní nárok polovinou po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Novostavba, před kterou k úrazu došlo, byla sice kolaudována dne 28. prosince 1928, tedy teprve po úrazu dne 5. listopadu 1928 se přihodivším, avšak dovolatel v tomto domě bydlel již od 8. října 1928, důsledkem toho znal poměry ulice a věděl o odkopávce provedené za účelem zřízení chodníku na pozemku mu patřícím. Za uvedeného stavu věci neměl se žalovaný spokojiti s tím, že zřízení chodníku přenechal staviteli a bylo naopak na něm, aby jako majitel domu bydlící již v tomto domě a znaje nedostatek osvětlení ulice, dbal toho, aby odkopávka byla k zamezení nehod opatřena buď ohradou nebo aspoň za noční doby osvětlenou svítilnou, a aby, když shledal, že se tak nestalo, stavitele na to upozornil a po případě sám sjednal nápravu. Neučinil-li tak, stíhá i jeho vina na úrazu, za niž zodpovídá. Pokud pak jde o obec, je ovšem pravda, že § 19 stavebního řádu pro města Praha, Plzeň a Č. Budějovice ukládá obcím povinnost, aby zřídily, čeho jest třeba k upravení nových ulic a aby zejména nové ulice osvětlovaly a dláždily. Avšak dovolatele neospravedlňuje ani případné zavinění obce, záležející v tom, že ulici, v níž se úraz stal, dosud neupravila a neosvětlila, ježto žalovaný o těchto nedostacích ulice, zejména o nedostatku osvětlení věděl a byl proto po-